Dimecres 33 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 19,11-28): En aquell temps, Jesús continuà dient-los una paràbola, ja que era a prop de Jerusalem i ells pensaven que es manifestaria el regne de Déu de seguida. I així digué: «Un cert home noble, anà a un país llunyà a prendre possessió d'un regne i tornar-se'n. I cridant deu servidors seus, els donà deu mines, i els digué: "Negocieu mentre vinc". Però els seus ciutadans l'avorrien, i enviaren una ambaixada rere ell, dient: "No volem que aquest regni sobre nosaltres!". I s'esdevingué que tornà, un cop hagué rebut el regne, i ordenà que fossin cridats a ell aquells servidors als quals havia donat diners per tal de saber el que havien negociat. I vingué el primer, dient: "Senyor, la teva mina ha produït deu mines". I li digué: "Molt bé, servidor bo! Perquè has estat fidel en el poc, tindràs la potestat sobre deu ciutats". I el segon vingué, dient: "La teva mina, senyor, ha rendit cinc mines". I a aquest li digué: "També tu tindràs poder sobre cinc ciutats". I vingué l'altre, dient: "Senyor, aquí tens la teva mina, que tenia guardada en un mocador; ja que vaig tenir por de tu, perquè ets home exigent: prens allò que no vas dipositar i segues allò que no vas sembrar". Li diu: "Per les teves paraules et jutjo, servent dolent! ¿Sabies que jo soc home exigent, que prenc allò que no he dipositat, i que sego allò que no he sembrat? I per què no has donat els meus diners a la banca? I jo a la tornada els hauria recobrat amb els interessos". I digué als presents: "Preneu-li la mina i doneu-la al qui té deu mines". I li digueren: "Senyor, té deu mines!". Us dic: "A tot el qui té se li donarà, però a aquell que no té, també allò que té li serà pres. I pel que fa a aquells enemics meus que no volgueren que regnés sobre ells, porteu-los aquí i mateu-los davant meu!"».

I després d'haver dit això, caminava al davant, tot pujant a Jerusalem.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Negocieu mentre vinc»

P. Pere SUÑER i Puig SJ
(Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli ens proposa la paràbola de les mines: una quantitat de diners que aquell noble va repartir entre els seus servents, abans de marxar de viatge. Primer, fixem-nos en l'ocasió que provoca la paràbola de Jesús. Ell anava “pujant” a Jerusalem, on l'esperava la passió i la conseqüent resurrecció. Els deixebles «pensaven que es manifestaria el regne de Déu de seguida» (Lc 19,11). És en aquestes circumstàncies que Jesús proposa aquesta paràbola. Amb ella, Jesús ens ensenya que hem de fer rendir els dons i qualitats que Ell ens ha donat, millor dit, que ens ha deixat a cadascú. No són “nostres” de manera que en puguem fer el que volem. Ell ens els ha deixat per tal que els fem rendir. Els qui han fet rendir les mines —més o menys— són lloats i premiats pel seu Senyor. És el servent gandul, que va guardar els diners en un mocador sense fer-los rendir, el que és blasmat i comdemnat.

El cristià, doncs, ha d'esperar —és clar!— la tornada del seu Senyor, Jesús. Però amb dues condicions, si vol que la trobada sigui amistosa. La primera és que defugi la curiositat malsana de voler saber l'hora de la tornada solemne i victoriosa del Senyor. Vindrà, diu en un altre lloc, quan menys ho pensem. Fora, doncs, cabòries sobre això. Esperem amb esperança, però en una espera confiada sense malsana curiositat. La segona és que no perdem el temps. L'espera de l'encontre i del final joiós no pot ser excusa per a no prendre'ns seriosament el moment present. Precisament, perquè la joia i el goig de l'encontre final serà tant millor quant sigui l'aportació que cadascú hagi fet per a la causa del regne en la vida present.

No manca, tampoc aquí, el greu advertiment de Jesús als que es rebel·len contra Ell: «I pel que fa a aquells enemics meus que no volgueren que regnés sobre ells, porteu-los aquí i mateu-los davant meu!» (Lc 19,27).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Quan el cristià mata el seu temps en la terra, es posa en perill de matar el seu Cel» (Sant Josepmaria)

- «Qualsevol ambient, també el més llunyà i impracticable, pot convertir-se en un lloc on fer rendir els talents. No existeixen situacions o llocs exclosos a la presència i al testimoniatge cristià» (Francesc)

- «(...) Cada home es constitueix ‘hereu’, rep uns ‘talents’ que enriqueixen la seva identitat i que ell ha de fer fructificar. Amb raó, cada persona es deu amb abnegació a les comunitats de què forma part (...)» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 1.880)